

Scherzando...

REVISTA MESAL DE MÚSICA, LITERATURA I ART

::: Direcció i Administració :::
: Plaça del Vi, 11, pral. : Girona :

::: : Preus de Sotscripció ::: :
2 ptes. anyals : Nombre solt, 25 cts.

Dels articles firmats únicament ne responen llurs autors.-No's retornen els originals.

De Teatre

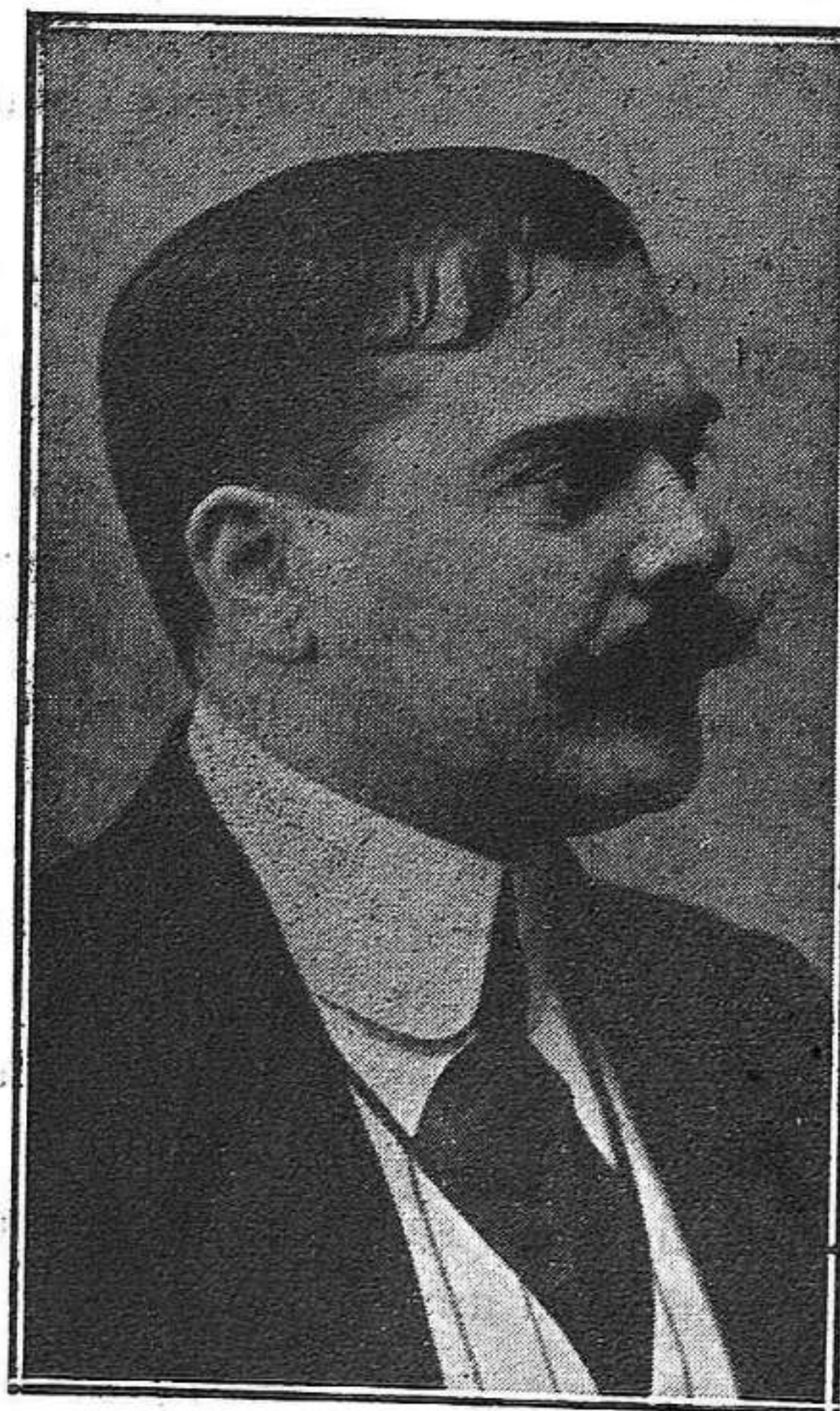
ls noms que formen la companyia d'òpera que ha d'actuar en nostre primer Coliseu durant les pròximes fires, quina llista publicuem a continuació, són una garantia absoluta per a que poguem afirmar que és el millor quadre que ha trepitjat nostre escenari. Tots ells venen precedits de gran renom i encara que no fos aixís, el cronista pod respondre de tal afirmació, per haver-los aplaudit distintes vegades.

Amb sols petits datos biogràfics que donem a conèixer a nostres llegidors, en seran lo suficient per a que regoneguin l'im-

portancia dels artistes que molt prompte admirarem:

Joan Mestres

Director artístic i figura altament simpàtica. Organitzador de primer ordre, i arreu ont va, deixa bon record; detallista en la *mis en scene* i fidel complidor. Ha monta companyias per a quasi tots els teatres d'Espanya i sosté un sol lema que'l fa recomenable: «Allà aont vaig una vegada, hi torno».

Sebastià Rafart

Mestre Director i concertador notabilíssim. Qué havem de

dir d'ell que no sàpiga tot-hom? Extendre'ns en el·logis seria repetir lo que ja hem dit des d'aquestes columnes. Solament direm dos mots: En Rafart es un Mestre conscient i una forta voluntat. Amb aixó està dit tot.

Lluís Canalda

Tenor

de fama mundial. Es l'artista del pervindre, com aixís l'anomenen, sens protesta, els *amateurs*. Ha cantat en els millors teatres de Barcelona, Madrid, Porto, Lisboa i altres. Es el creador de *Samson e Dalile*, hermosa partitura de l'eminent Saint Saëns, quin protagonista interpretà ultimament a Lisboa, dirigint el propi autor, que entusiasmats per la seva justa i acabada tasca, li dedicà una fotografia i un *spartito* amb el corresponent autògraf que diu: «Al mejor Samson actual». Aquesta distinció, honora a l'artista Canalda; SCHERZANDO... al dar-li la benvinguda, se sent joïós de poder tenir entre nosaltres a un *divo* tan excel·lent.

Conxita Callao

Mezo soprano

que per les seves condicions ocupa un lloc distingit en el món musical. A la seva ben

timbrada vèu, s'hi uneix son valer dramàtic. En son pàs per els millors teatres no ha fet més que recollir glories. Artista enamorada de la protagonista de l'òpera del immortal Bizet, *Carmen*, quin personatge ha passejat triomfalment pels escenaris de primera categoria.

Mercé Capsir Tresols

Soprano lleugera

hermosa nena a qui li espera un brillant pervindre. Totjust comença sa carrera artística, s'ha conquistat un nom envejable. Aixó haurà vist l'actiu empresari del Liceu, en Volpini, que s'ha apressurat a contractar-la per a la pròxima temporada d'hivern, seguríssim de que en aquell Gran Teatre li esperen grans i merescuts èxits.

Conrad Giralt

Baix

del Gran Teatre del Liceu durant moltes temporades seguides. Artista que domina les obres del seu repertori, que per cert és molt extens. Tot quant d'ell podriem dir, és ben conegut del públic gironí, per haver actuat amb èxit, diferents vegades, en nostre primer Colisseu Municipal.

Enriqueta Aceña

Soprano lírica

que'l públic exigent del Teatre Real de Madrid ha aplaudit cinc temporades seguides, i per a quin teatre va contractada en la pròxima temporada d'hivern. Aixó sols ens estalvia de tot altre el·logi que de tan simpàtica artista podriem fer. Son pás per tan

important teatre avalora la seva justa fama.

Joan Frau

Barítono

jove, d'hermosa véu i delicada expressió. Ha començat fa poc sa carrera artística i als seus començos s'ha fet mereixedor de l'aplaudiment del públic madrileny, per veure a l'artista Frau, condicions que, si no desma-

ia en l'estudi, arribarà a assolir un bon nom.

Josep Gallofre
Tenor

conegut de nostre públic per haver cantat amb èxit, ultimament, *La Favorita*. Totes les obres que interpreta té d'elles absoluta seguretat.

Gustau Claverio
Baríton

que s'ha conquistat més fama. Posseeix potent vèu i està destinat a ocupar un lloc preeminent entre'ls artistes de la seva corda. Claverio és avui el baríton discutit i volgut per totes les empreses.

Mercé Farry

Soprano lleugera

de facultats excepcionals, posseeix perfecta escola i en totes les obres de son genre se fa molt promte'l públic seu. Es la creadora del personatge Gilda, de *Rigoletto*, en quina obra li ha valgut seguides ovacions. La seva última *tournée* per Portugal, ha deixat un record inesborrable.

Aquestos són els artistes que molt aviat aplaudirà i admirarà la gentada extraordinaria que acudirà al teatre. Tot lo exposat en aquest article, ens fa preveure una seguretat de que a la companyia li espera un èxit indiscutible i un triomf sens precedents.

Nostra coral salutació a tots.

T. SOBREQÜÉS

La música orquestral

En trovat en els molls un vell gros llibre intitulat *Progrés des Allemands*. L'autor, un alemany molt il·lustrat, després d'haver parlat amb entusiasme dels poetes i dels músics de son país, omittint, naturalment, a Bach, acaba aixís:

«Si els alemanys elevessin llurs ambicions fins a creure que igualen a Italia o a la mateixa França en la perfecció de les belles arts, seria precís que tinguessin més presumció i menys discerniment que en realitat no tenen.»

Aquesta opinió és general a Alemanya en el segle XIIIe No són pas pocs els

compositors que segueixen els models francesos i italians i fan tot lo possible per a no merèixer el retret habitual de ser pedants i de mancar d'agilitat. Quantz justifica el calificatiu de *gusto barbaro* que'ls italians han donat a la música alemanya, però trovà que l'gust ha canviat plenament des de que'ls compositors van a l'estranger i retornen influïts per l'art de fòra, lo que'ls ha permès crear un estil compost (*Vermischter Geschmack*), que ell recomana de debó, i després d'haver traçat un quadre tant ombrívol com poc exacte del passat de la música alemanya, parla amb un entusiasme molt moderat de la del seu temps. No oblidem que'l seu llibre's va publicar en l'època del floreixement més gran de la música alemanya. Bach, mort encara no fa dos anys; Hændel, Mattheson i Telemàn ja vell, han escrit llurs més grans obres; entre'ls joves, se remarquen Philippe-Emmanuel, Hasse, Rust, Haydin.

Vers la mateixa època, Philippe-Emmanuel Bach, apostrafa als músics que procuren abandonar les regles del gust francès, que tan cares eren als seus antecessors, i Mattheson aconsella als músics alemanys que segueixin més aviat els models francesos que'ls italians.

Cinquanta anys després, Forkel escriu: «Bach no's descuidava mai d'estudiar amb la més gran atenció les obres de Frescobaldi, Froberger, Kerl, Pachelbel, Fischer, Strunck, Buxtehude, Reinken, Bruhn, Bochetdem, alguns *vells organistes francesos que, segons el prejudici corrent en aquella època, passaven per esser tots grans mestres d'harmonia i de fuga.*»

Un segle després, Wagner escriurà: «L'italià té l'instint del cant, el francès l'amor propi del virtuós, però l'alemany posseeix el ver sentiment de la música; no més l'alemany, en efecte, te'l dret (pod-ser) de reivindicar el títol de músic, car és incontestable que estima l'art musical per l'art mateix a causa de la seva divina

essència, i no com un medi vulgar d'irritar les passions, o com un instrument de fortuna i de consideració.»

Si Wagner exagerava, no podríem pas censurar-li.

Massa modestos avans, els alemanys no tenen el dret de pendre's la revenja.

«Aixís, continuà Wagner, el compositor alemany que volia fer una òpera, devia començar per aprendre l'idioma i après fer-se familiars el mètode i la factura italians, i no tenia la sort de fer-se acullir si no havia abjurat absolutament l'art i el caràcter nacional.»

I Alemanya, a son torn, va acceptar la supremacia del seu gust i continuà encara avui ensenyant la música al món, com els italians ho feien altrora i els flamencs avans que ells.

En el començament del segle passat, un cèlebre compositor francès, d'origen alemany, ha adoptat un nom italià, per emparentar-se, al menys de lluny, amb el país de la música, que precisament començava a pendre son prestigi. Una trentena d'anys després, un altre cèlebre compositor francès pren l'«er» alemany a la determinació del seu nom. Giacomo Meyerbeer ne tenia dos i no sabia apreciar-los.

A cada nació son torn.

L'influència d'Alemanya en tot el segle XVIIIe i en els nostres dies és immensa i de les més merescudes.

Els genis incomparables que ens ha donat han fet d'ella punt de mira de l'admiració de tot el món. El veritable culte que ella professa, sos mestres a la profusió d'escoles i de tota mena de societats de concerts hi han atret a tots els vers fervents de la música.

«Jamai els alemanys tindran tant bones escoles com n'existeixen fa molt temps a Italia», diu Quantz.

Els músics generalment son mals profetes: coneixen massa malament llur passat per a predir bé l'avenir.

**

La música instrumental ha fet progressos enormes. És indiscutible. Ara som més sensibles als matisos del timbre, coneixem el valor dels instruments i ens ne servim amb una facilitat fins avui inconeguda. Per mi, prefereixo l'instrumentació de Bach i de Mozart a l'exageració moderna, però això és una qüestió de gust.

La música d'orquestra s'ha desenrotllat d'una faisó prodigiosa. És incontestable. Però se'ns diu—i és una opinió de les més exteses—que la simfonia, i generalment la música instrumental, és la manifestació més sublim de l'art.

Antigament se deia lo mateix de la música vocal.

«Cap música instrumental, escriu Byrd, pod comparar-se a la de la veu humana.» Aquesta idea no pertany pas al gran virginalista anglès: és popular i data de l'edat mitja. *Musica id est ars cantandi*. Allavors se creia que la bella veu humana penetra a l'ànima més directament i amb més naturalitat que'ls sons produïts per orgues, les violes o'ls luths.

L'antiga música sagrada, que Wagner ne reconeixia la sublimitat, la riquesa i l'inefable bellesa, té per única veu sonora'l conjunt de veus humanes.

Els músics se servien de vegades dels instruments no més per sostenir les veus, per reemplaçar-les quan mancaven.

En els segles XVe i XVIe trovem una música instrumental. Però és música vocal, executada pels instruments.

I fins a l'acabament del segle XVIIe no adquireix el dret d'igualtat i son veritable caràcter.

Coneixem el culte dels italians per la música vocal. En quant als alemanys, la veu ha sigut sempre llur costat feble. Sense remontar-nos a Tàcit, Wagner ho reconeix bé quan escriu:

«.. La naturalesa ha refusat a l'alemany aqueixa disposició per al cant, o millor

dit, aqueixa vocalització plena de suavitat i de gracia de que està dotat l'italià al nàixer.»

Es molt natural, doncs, que'l dia en que'ls alemanys varen poder deixar de subgectar llur geni a les exigencies d'un gust estranger, donguessin lliure curs a llur caràcter nacional, car el gust per la música instrumental fou sempre molt viu a Alemanya.

Parlant de l'aire en ritornel que trovem en Bach, M. Albert Schweitzer diu:

«Inconscientment, el mestre s'ha fet culpable respecte del geni de la música alemanya.. Ral·liant-se a l'art italià, Bach deturava l'art alemany en la ruta que l'hauria conduït a la música tal com la realitzarà Wagner.»

El principi, que ens enorgulleix tant en els nostres dies i que consisteix avans que tot a concentrar l'interés en l'orquestra i no en el cant, és oposat a les concepcions estètiques del temps de Lully; és la veu que devia esser sempre i en tots els casos el primer instrument de les passions.

«El vostre hèroe va a morir d'amor i de dolor, escriu Lecerf de la Vieville, i ho diu, però lo que canta no ho diu pas, no és pas emocionant: la seva pena no interessarà pas.. Mes l'acompanyament faria commoure les roques.. Plaenta compensació! És l'orquestra que és l'hèroe? No, és el cantor. I bé, doncs, que'l mateix cantaire'm commogui, que un cant expressiu i tendre'm descrigui lo que pateix; i que no deixi a l'orquestra, que no més és aquí per gracia i accident, el cuidado d'emocionar-me (*).»

Doni defineix clarament aquesta idea, quan diu que l'orquestra ha d'esser suficient per a sostenir la veu, sense esser prou interessant per distreure l'auditor i impedir que presti tota la seva atenció al cantor.

* Romain Rolland, Notes sur Lully, S. I. M., 1907.

Aquesta qüestió fa nàixer discussions a les quals venen a involucrar-se aqueixes disputes interminables dels aficionats a la melodia.

A les darreries del segle XVIIe, se trova l'acompanyament i l'orquestra dels italians massa sorollosos i massa complicats.

Cinquanta anys després, la gent s'extasia davant Italia, ont, sense'l concurs d'una orquestra sorollosa, una veu, àdhuc una veu feble sostinguda per alguns acords, porta a l'ànima tots els sentiments.

«Còm, escriu d'Alembert, aquest caos, aquesta confusió de les parts, aquesta multitud d'instruments diferents que semblen insultar-se l'un a l'altre, aquesta fressa de accompanyament que afoga la veu sense sostenir-la, tot això produeix veritables belleses musicals? Fixem-nos amb els italians, els nostres contemporanis... Mireu quina sobrietat en els acords, quina selecció en l'armonia. En realitat llurs òperes no fan més que duos i tota Europa'ls admira i els imita.»

Allavores se retreu a Rameau qui fa desaparèixer el bell cant «en una càrrega massa forta d'acords i d'ornaments», i's retreu a Gluck qui no triomfa en el cant i fa zumzejar les trompes, roncar les cordes i mugir les veus per a cobrir amb el soroll de l'orquestra els defectes de les seves modulacions tudesques.

Un poeta del temps té compassió dels pobres cantors de l'Opera:

*Cent cinquante instruments, nourris de colophane,
Semblent prendre plaisir à forcer leur organe
Et ces faibles chanteurs, vaincus, anéantis,
Succombent au fracas des terribles tutti. (*)*

«Avui que'ls instruments són la part més important de la música, diu Rousseau, les sonates estan estremadament de moda, aixís com tota mena de simfonia; lo vocal gairebé no és més que lo accessori, i el cant

acompanya a l'acompanyament.»

Se retreia a Bach que amagava la bella melodia amb broderies excessives, amb figures aglomerades, i que perseguia amb llestesa'l «negre núvol» de les notes que's barallen.

John-Friedrich Doles, que vol, no obstant, passar per un deixeble de Bach, té bon cuidado d'advertir als lectors de les seves obres que no oblida en els seus treballs de contrapunt «la dolça i commovedora melodia de la qual pren el model en Graun i en Hasse». En la dedicatoria de la seva primera obra, endreçada a la dona de Gottschec, Johann-Ludwig Krebs, el deixeble predilecte de Bach, fa professió de simplicitat per a estar al gust del dia.

Mattheson indica medis per a produir melodies fàcils.

Marpurg, en canvi, protesta contra l'invasió dels cants afemellats i de la melodia «perpetuament moguda dels compositors a la moda i dignes tot lo més dels cantors dels carrers, i propaga un renaixament de l'armonia, un retorn vers la fuga i el contrapunt», paraula que sona malament als nostres oïds moderns.»

El caràcter de la poesia musical és el cant, diuen els altres; se troba en totes les peces franceses de viola i clavecí.

L'herencia de la prosa musical és l'armonia. Les sonates són la prosa musical.

Els uns se burlen de l'orquestra de Grétry: «Entre'l primer violí i el baix, passa una carroça de sis cavalls». Els altres se queixen de l'orquestració massa espessa, massa rica i massa fadigosa dels alemanys.

Se ridiculitza a Italia, ont el gust del país sacrifica la versemblança al plaer de sentir una veu brillant joguinejar sobre una síl·laba i l'orquestra s'assembla, segons la genial definició de Wagner, a una «immensa guitarra». I's retreu a Wagner l'haver mort la veu, i al *lied* modern d'esser negat en un torrent d'harmonia i de dis-

(*) Berchoux, *la Danse*. París. 1808.

sonances, la complicació de les quals podria ser suficient per a nodrir una simfonia i en la qual el cantor se limita a acompanyar son acompanyament amb alguns crids indistints.

* * *

El perfeccionament de la música instrumental se presta als abusos, com tot perfeccionament i s'ha de reconèixer, no obstant, que rau en ell el principal, sinó l'únic element de progrés aportat pel segle. Però un simple enriquiment dels medis és una prova insuficient de la superioritat d'un art. La literatura dels nostres dies no és pas necessàriament superior a la de l'època de Racine, malgrat la riquesa d'expressions novelles que eren inconegudes allavors.—Jo sento que no sigui aixís, car el diccionari de la meua llengua nacional és infinitament més ric que'l dels francesos «Homer no més tenia quatre vents per a les seves tempestes, diu Victor Hugo. Virgili, qui en té dotze, Dante, qui en té vintiquatre, Milton, qui en té trentadós, no les fan pas més belles. I és provable que les tempestes d'Orfeu valien les d'Homer, anc que Orfeu no tingués més que dos vents per aixecar les ones.»

Els segles passats no coneixien pas la nostra orquestració, però tenien altres qualitats que nosaltres ara ja no tenim, sense comptar que'l progrés instrumental s'és acomplert a costes de la música vocal.

WANDA LANDOWSKA.

(Traducció de C. R.)

(De Cultura)

De música religiosa

L'actitut del nou Papa

El dia 23 del mes passat, la Santetat de Benet XV rebé, en afectuosa i llarga audiència, a una escullida comissió de l'Associació italiana de Santa Cecília i de la

escola pontificia de música sagrada a Roma. Entre altres, la formaven l'abat Amelli, el P. Santi, S. J., i el mestre Casimiri, i fou presentada al Papa pel cardenal Bisleti, protector oficial de l'obra. Segons nota autoritzada de «L'Obsservatore Romano», Benet XV rebé als comissionats amb extraordinària benevolença i afabilitat, i, amb tò solemnement paternal, manifestà la seva gran satisfacció per tots i cada un dels treballs fets per a la restauració del cant gregorià i de la música sacra i pels fruits verament consoladors que arrèu se són recullits.

Declarà voler sostenir en son pontificat, així com ho ha fet ja en sa arxidiócesi de Bolonya, els principis d'art litúrgic establerts per son antecessor Pius X en l'admirable «Motu proprio» del 22 de novembre de 1903; i per consegüent la seva voluntat de que siguin ensenyats i posats en pràctica en la forma i amb els medis que senyala l'esmentat document. Se congratulà del bé obtingut especialment a Roma, i expressà el ferm propòsit de que no sols es mantinguin aquests resultats, més encara de que augmentin i es completin per exemple de totes les Iglesies del món. Digué que gaudia sobremanera de veure floreixent la Escola superior de música sacra a Roma, creada segons la importantíssima disposició del «Motu propio», perquè no és possible la sòlida restauració del cant i de la música de la Iglesia, sense la existencia de mestres degudament formats an aquest fi.

Afegí que aquell Institut de música, declarat pontifici per son august antecessor i amb dret a conferir títols i diplomes, li esdevenia particularment estimat de son cor de Pare i Pastor, i que confiava, com Pius X, en la divina Providencia que sens dupte li proporcionarà medis de sostenir-los. Després d'haver fet moltes preguntes sobre detalls de la marxa de l'Associació regalà a cada un dels presents una

medalla d'or com a premi de llurs esforços i estimul del treball a fer per a la major gloria de Déu, decor del culte i honor de la Seu apostólica. Per últim donà la benedicció, que a petició del P. Santi feu especialment extensiva a les Associacions de Santa Cecília d'Alemanya, d'Espanya i a la que s'està organitzant als Estats Units.

En acabat la Comissió feu una visita al Secretari d'Estat, eminentíssim cardenal Ferrata (actualment difunt); i aquest insigne propulsor dels estudis litúrgics i apòstol de la devoció eucarística mostrà gran entusiasme per aquesta obra de restauració cristiana per medi de la música sacra.

Victima de terrible enfermetat, ha passat a mellor vida'l conegut i aplaudit compositor en Francesc Perich. La nostra ciutat haurà perdut a un músic notable i a l'amic bondadós que per les seves qualitats de modestia en ell tan característiques li havien fet adquirir bon número de bones i amistoses relacions, que per llarg temps ploraran la mort inevitable. Descansi en pau.

Ens enterem amb pena que ha mort, a San Feliu de Guixols, el mestre de música que en vida era nostre bon amic, n'Esteve Garreta. Fou durant molts anys director de l'orquestra d'aquella ciutat i sa actuació meresqué l'aplauso de tothom. Se distingia per son caràcter afable i sa formalitat era intatxable.

Tots els qui l'havíem tractat, sentíem per ell un gran respecte.

Ens associem al dolor que haurá ocasionat a la seva esposa i fills bo i desitjant loshi forta resignació, en la seguretat que trovará a la gloria el premi a ses virtuts.

(A. c. s.)

Llocs de venda de SCHERZANDO...

Girona: Kiosc Marull. = Barcelona: Kiosc enfront al Teatre Liceu. = Madrid: I. Alier, plaça Alfons XII. = París: I. Alier, Boulevard de Strasbourg, «Stadium des Arts».

Josep Farrás

Aprofitant l'ocasió d'haver arribat rescentment a la Ciutat Comtal, i fent un gran esforç i sacrifici, s'ha pogut contractar an aquest tenor que gosa de justa fama, per haver cantat, amb éxits sorollosos, en els principals teatres.

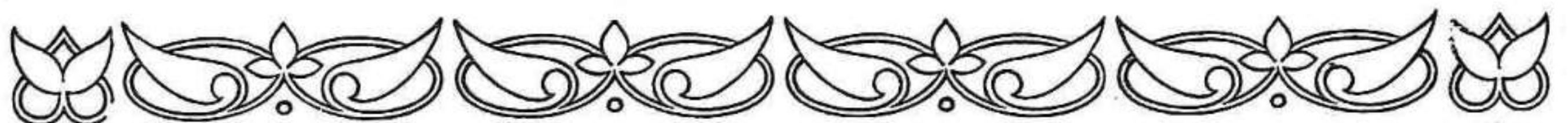
GRAN COMPANYIA DE OPERA ITALIANA

DE **Joan Mestres**

procedent del Gran Teatre Colyseu DOS RECREIOS, de Lisboa,
baix la direcció del notable Mestre Director i Concertador

Sebastià Rafart

<i>Director Artistic.</i>	. . . . .	Joan Mestres
<i>Mestre Director i Concertador.</i>		Sebastià Rafart
<i>Sopranos lírics dramàtics.</i>		Bianca Ferroni.—Enriqueta Aceña
<i>Sopranos líriques.</i>	. . . . .	Mercè Farry.—Mercè Capsir
<i>Contralts.</i>	. . . . .	Conxa Callao.—Rosalía Pangrazi
<i>Tenors</i>	, ...	Lluís Canalda.—Josep Gallofre
<i>Barítors</i>	. . . . .	Gustau Claverio.—Joan Frau
<i>Baixos</i>	. . . . .	Conrad Giralda.—Josep Bosc
<i>Altre soprana.</i>	. . . . .	Irena Bello
<i>Comprimaris</i>	. . . . .	Amelia Pangrazy.—Josep Santos.—Miquel Puig
<i>Mestre de chors</i>	. . . . .	Francesc Capdevila
<i>Mestre apunte.</i>	. . . . .	Robert Pangrazy
<i>Director d'escena</i>	. . . . .	Leopold Borgioli

22 coristes amb-dos sexes

8 ballarines del Gran Teatre del Liceu

Decorat exprofés.—Ros i Güell

Archiu.—Vidal-Llimona i Boceta

Les obres seran presentades amb tota propietat.

OBRES

Carmen.—Rigoletto.—Barbiere de Sevigila.—Sonámbula.—Favorita

Estreno de la grandiosa obra del immortal WAGNER,

TANNHAUSER

i de l'ópera de gran espectacle del insigne mestre Saint-Saëns,

Sansone e Dalila

representada 40 nits consecutives per aquesta companyia, baix la direcció de son autor, a Portugal fent, ca lurosos el·logis dels artistes i chors.

Orquestra 30 professors amb solistes del Gran teatre del Liceu.

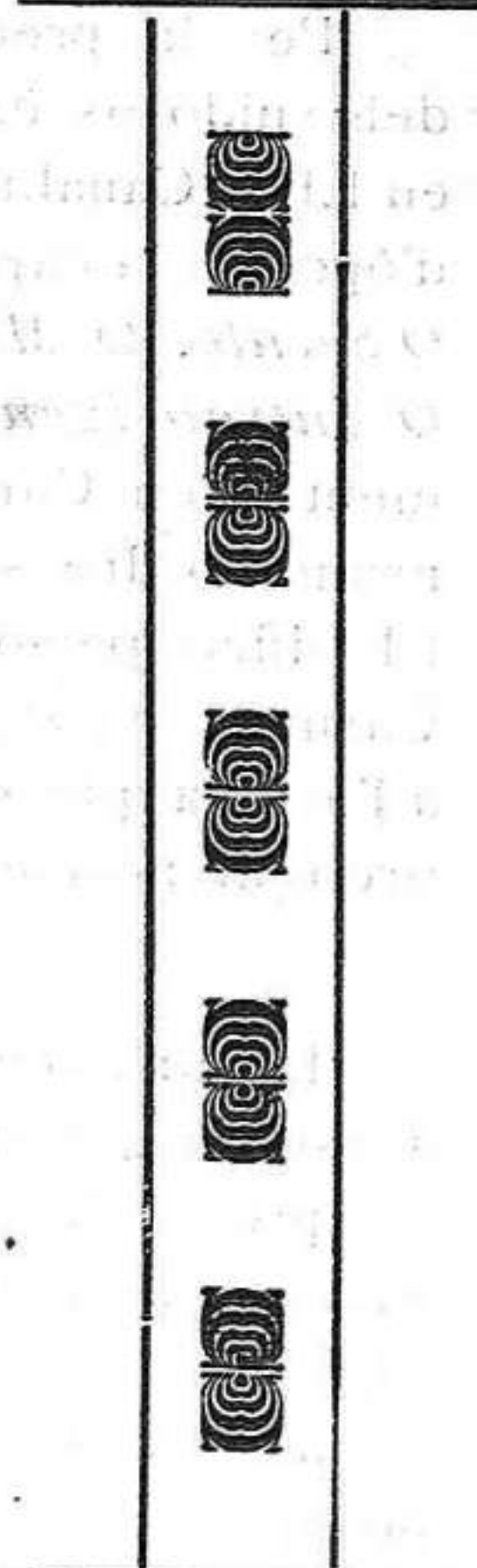
Debut de la Companyia, 28 Octubre, amb la gran ópera del Mestre BIZET,

CARMEN

triomf colossal dels artistes Canalda, Callao, Clauerio, Aceña, Giralt, Pan-grazy, Oliver i Fernandez.

Despatx de localitats: Magatzém de música

Sobrequés & Reitg

NOVES

En el magatzem de música Sobrequés i Reigt, quedarà instal·lada per als dies de les properes fires i festes, una *Exposició lliure* de Art—Decoratiu.—Pintura i Escultura de la acreditada casa Renart i C.^a de Barcelona. No cal dubtar de l'èxit de aquesta exposició, doncs sobradament sabem que la firma d'en Renart es una garantia reconeguda per tots els artistes i amateurs. Per això podem afirmar que aquesta exposició, serà'l número més important que se celebraran en les properes fires i festes de San Narcís.

L'orquestra «La Principal» de Palafrugell ha sigut objecte de grans reformes proposant-se son distingit director en Josep Gravalosa, continui aquesta entitat disfrutant de sa justa fama. Per a aital meritori objecte, han entrat a formar-hi part en Blanchart, clarinet solista, fins ara, de la orquestra de Granollers i els solistes de Cornetí i Contrabaix en Joan Bravo i en Emili Saló.

Per la premsa de Lisboa, ens enterem dels ruidosos èxits que obtingué'l tenor català, en Lluís Canalda, en la prop-pasada temporada d'òpera a la capital portuguesa. Periòdics com *O Seculo*, *O Mundo*, *A Luefe*, *Avanguardia*, *O Intransigente* i altres, afirmant unanimitat qu'en Canalda no es solsament tenor de primer ordre si que també un actor acabat. El difícil personatge *Don José* de la òpera *Carmen*, ha sigut lo suficient per a consagrar a l'artista que en aquesta obra aplaudirà molt prompte nostre públic.

La aristocràtica societat «Casino Gerundense» organitza tres sessions musicals per a les properes festes i fires. El programa s'ha confiat a un notable Quintet de aquesta Ciutat format per els professors, Vidal, Saló, Jaumeandreu (Violins i Viola), Oliva (piano) i Sobrequés (cello).

Per al dia 25 d'aquet mes, es esperat en aquesta Ciutat el mestre Rafart a l'objecte de començar els assaigs d'orquestra de les obres «Samson et Dalila» i «Tannhauser». Sabem que aquestes obres, seràn posades en escena

amb tota propietat, no perdonant cap gasto la empresa, amb el desig de que resultin dos grans aconeixements.

Per la societat «Unión Republicana» de aquesta ciutat, han sigut contractades les orquestes *La Principal* de La Bisbal, *Pep* de Figueras i el «Quintet» de la Academia musical per a donar concerts i balls als salons de aquella societat els properes dies 29 i 31 Octubre i 1, 5 i 8 de Novembre.

Els programes dels concerts que han d'executar «La Principal» de La Bisbal i el «Quintet» de la Academia, son tots obres de conjunt, prova de un bon sentit artístic que elogiem, censurant empero a l'orquestra «Pep» de Figueras per el mal gust en confeccionar son programa omplenant-lo d'obligats que tant molesten a la culta entitat d'«Unión Republicana».

Cridem l'atenció al director en Sans, per a que a temps modifiqui el repertori i mereixerà l'aplauso de tothom.

Els concertistes de Violoncello i piano germans Galvez, han donat amb gran èxit un concert a «Athenea». Totes les obres executades, foren aplaudides per la concurrència que encar que poc nombrosa hi assistí.

Ha fixat la seva residència en aquesta ciutat, la distingida profesora de piano senyoreta Uriz, germana de la profesora de Ciències de la normal de mestras. Son propòsit es dedicar-se a la ensenyança de la música al igual que ha fet sempre en son país natal. Benvinguda siga.

En la pròxima temporada de òpera al gran Teatre del Liceo, hi cantarà —escripturada per la empresa Volpim— la eminent Mercè Capisir Tresols a quina artista li esperan colossals triomfs. Nosaltres ens sentim jocosos de que a tan notable artista poguen admirar la en nostre Teatre en la pròxima temporada de fires.

Compost ja'l present número, rebem una carta oberta del mestre mossèn Roquet que publicarem en nostre pròxim. Va dirigida a un notable historiador de la música.